iris SF

Serge Brussolo

4

FEBRA

● SERGE BRUSSOLO ● AMBROSE BIERCE

● ENIGMELE TEREI

IRIS
SCIENCE FICTION

CUPRINS :

- SERGE BRUSSOLO
  FEBRA 2

- AMBROSE BIERCE
  CASA CU STAFII 25

- ENIGMELE TERREI
  TRĂGĂTORUL FANTOMĂ 30

Editura IRIS
București, căsuța poștală 76—143

SERGE BRUSSOLO

FEBRA

traducere :
Sorin Ștefănescu

(Rezumatul capitolelor precedente)

Liza Angesthorn, doctor în zoologie, 29 de ani, este parașutată pe suprafața unei ființe stranii de mărimea unei planete ce plutea în derivă prin cosmos. Misiunea Lizei: să ia contact cu o echipă de 300 de oameni de știință conduși de profesorul Mikofsky însărcinată cu un an în urmă să studieze animalul în vederea unor aplicații ulterioare cu caracter militar. Liza are parte de surprize uluitoare: *solul* este cuprins de *febră* ; oamenii par sălbăticiți ucigîndu-se între ei ; se ascunde într-un *rid* al pielii. împreună cu Goot (proaspăt cunoscut) pentru a scăpa de agresori monstruoși, jumătate tineri — jumătate bătrîni. La baza expediției unicul ocupant este profesorul Mikofsky. Datorită consumării unor bucăți de carne puternic mutagene din animal, toți cercetătorii au fost afectați de o stranie *intoxicație* psihică ce i-a determinat să *fugă* din tabără. Soluția : trebuie găsiți și hrăniți cu carne *sănătoasă*. Porniți în căutarea lor întîlnesc un grup ai cărui membri se cred... leucocite și, drept urmare, îi atacă pentru a-i... mînca. Urmează lupta pentru a salva o tînără. Saba, de *lava* deversată dintr-un... vulcan, în fapt o gigantică perforație ulcereoasă. Ajung în tabăra

condusă de Huges Berthalem un mic dar crud dictator local ce-şi înconjurase stabilimentul cu... ţesut digestiv. Aici se afla un straniu personaj : un om *îngropat* în cornea animalului, un fel de oracol numit *Cel-care-Visează*.

(continuare din numărul trecut)

Liza îşi muşcă degetele. Combinezoanele erau confecţionate din bucăţi de ţesut stomacal identic cu cel care tapisa poalele colinei ! Probabil că materialul era activ numai pe o parte, cealaltă putînd să intre fără probleme în contact cu epiderma umană. În lipsa armelor clasice, Berthalem imaginase un mijloc de apărare dintre cele mai stranii : urmura-canibal ! Era suficient cu braţe în mănuşate în roşu să se încolăcească în jurul victimei ca, în contact cu pielea, veşmîntul să-şi depună sărutul său devorator ! Tînăra făcu eforturi disperate să-şi stăpînească dorinţa bruscă de a o rupe la fugă. Orice luptă corp la corp cu gorilele lui Berthalem devenea imposibilă ! Să înfrunţi cu mîinile goale aceste costume vii echivala cu a te şterge cu un burete îmbibat în vitriol !

Teroarea o paralizase ; trebui să lupte din răsputeri ca să-şi recapete controlul asupra picioarelor. Acum nu-i mai era deloc greu să înţeleagă cum reuşise Berthalem să ţină în frîu micul său grup: teroarea inspirată de costumele canibale era sufiicentă pentru a înăbuşi orice încercare de revoltă. Cei care nu împărtăşeau filosofia „novatoare“ a maestrului trebuiseră să înveţe să-şi ţină gura. În plus, opoziţia dintre „apatici“ şi „isterici“ devenea şi ea mai clară. Nu apatia stingea privirile, ci resemnarea...

Era suficient ca bărbatul cu ochelarii fumurii să fi pus pe picioare un „corp de elită“, o legiune cu uniforme înfometate, pe care nu le puteai atinge fără a fi rănit, dar pe care erai mîndru să le porţi pentru că inspirau cea mai abjectă dintre frici, cea care doarme în inconştientul tuturor : frica de a fi devorat !

Trebuia să iasă, să scape din acest con de umbră sufocantă şi umedă ! Făcîndu-şi loc cu coatele, începu să-şi croiască drum spre pata de lumină ce marca intrarea. Era absolut necesar să-i

previnâ pe Mikofsky, Goot și Saba. Să fugă imediat de pe această colină împuțită !

Orbit de strălucirea zilei, se agăță de un cablu. Se împletici, provocînd rîsetele unor cheflii care-și imaginaseră probabil că era beată moartă. Vinul și dezgustul îi umpleau capul cu o amețeală fumurie.

Străduțele orașului de pînză erau practic pustii, Ici și colo, cîțiva întîrziați alergau spre cortul central, puțin îngrijorați că-și marcaseră, prin întîrzierea la banchet, un punct de vedere diferit. Treptat, orășelul căpătase aspectul unui camping fantomă cu străduțe tăcute. Liza se depărtă, făcu un ocol pentru ca, în cele din urmă, să nimerească pe locul unde se afla Cel-care-Visează ! Omul continua să doarmă cu gîtul înrădăcinat în umflătura violetă a uriașei răni. Trecu pe lîngă el în vîrful picioarelor, înnebunită la ideea că sa-r putea lansa brusc în acele vociferări somnambulice al căror secret se pare că-l deținea. Din loc în loc, gărzile asigurau o pază aparent nepăsătoare, ținînd nonșalant pe umeri lăncile cu „flamuri". După mai multe ocolișuri, ajunse, aproape întîmplător, chiar la intrarea cortului pentru odihnă.

În clipa cînd pornea pe culoarul principal mîna Sabei i se așeză pe umăr. Liza nu-și putu înăbuși un țipăt.

— Ssst ! făcu metisa. Să nu ne dăm de gol, sînt patrule în jur... Vino, trebuie să profităm cît sînt toți la banchet !

— Nu, doar să aruncăm un ochi în laborator. Ai observat ce mutră a făcut Berthalem cînd am sosit aici ? Am sentimentul că nu totul merge la fel de bine cum se străduie să afirme. Niciodată nu vom avea o ocazie mai bună !

În pofida temerilor, Liza îi porni pe urme ; în definitiv se afla aici ca inspector, nu?

Tinerele se strecurară afară. Furișîndu-se pe lîngă pereții de pînză, sărind din alee în alee, se apropiară de cortul central, a cărui intrare era păzită de doi gardieni cu port-drapele. Se văzură nevoite să facă un ocol lung, ajungînd în cele din urmă pe latura dreaptă a adăpostului. Saba despică pînza cu ajutorul unui bisturiu și alunecă imediat prin tăietură. Grupul electrogen care alimenta reflectoarele de pe stîlpi era oprit ; pînza groasă a pereților îm-

piedica pătrunderea luminii de afară, astfel încît în conul fîșnitor domnea un întuneric deplin ,tulburat doar de sclipirile ecranelor și grăunțelor multicolore ale diodelor de control. Saba se îndreptă spre consola principală.

— Nu veni după mine, rămîi deoparte, și, în caz de necesitate, fă o diversiune. N-am nici cea mai vagă idee despre ce trebuie să caut...

Liza o văzu îndepărtîndu se în haloul albăstrui al terminalului, așezîndu-se la pupitru și tastînd cu o mînă de expert claviatura imensă a panoului central. Trecură astfel patruzeci de minute. Liza începu să se bîțîie de pe un picior pe celălalt pentru a izgoni furnicăturile crampelor, cînd Saba, gesticulînd grăbit, îi făcu semn să se apropie. Gîfîia, iar sudoarea îi lăsase între sîni o dîră umedă. Pe ecranul video, imaginea cețoasă a lui Berthalem se agita în spatele unui microfon ; mimica sa exagerată, gesturile emfatice, evocau pantomima caricaturală a unui discurs politic. Saba mări puțin sonorul.

— Ascultă ! șuieră printre dinți, probabil că-i o bandă de folosință internă, o chestie care a fost difuzată pe circuit închis de la un cort la altul.

Liza se sprijini cu coatele de pupitru. Vocea bărbatului cu ochelari albaștri se strcura din pîlnia difuzorului, fonfăită, ireală precum trăncănitul unui șoarece din desene animate.

— „...Nici una din cele șapte cetăți adepte ale expansiunii nu vrea să recunoască predominanța noastră ! Toate șapte au beneficiat direct de rezultatele cercetărilor noastre privind creșterea accelerată, dar nici una nu vrea să accepte ideea unei federații. Fiecare vrea să crească în dauna celorlalți, să-și pompeze substanța creaturii pentru a-și asigura un teritoriu hipertrofiat... V-o spun : în acest joc noi vom fi cei mai tari. Dacă vor un război de secesiune, îl vor avea ! Din momentul acesta cursa a început : sîntem opt care vrem să extragem rezervele nutritive ale animalului, opt „vampiri“ agățați de trupul său, opt paraziți care-l golesc puțin cîte puțin, zi de zi, care-l fac să sîngereze... care îl slăbesc. Știu ! Prevăd obiecțiile voastre ! Unii ridică deja din sprîncene și se gîndesc : *Dacă animalul moare, vom muri și noi.* Ei bine, le spun nu !

Acest argument, învechit și simplist, nu mai ține. V-o poate confirma întreaga echipă de cercetare : dealurile noastre de carne posedă aceleași calități ca și restul organismului hibernantului, adică atmosferă artificială și forță de gravitație ! Înainte de a detalia acest aspect, să vedem mai întîi un film ce a fost realizat de unul din agenții noștri strecurat în zona inamică. Este vorba de echipa numărul opt, cea care staționează pe brațul drept al creaturii. Priviți și deschideți bine ochii !".

Figura lui Berthalem fu înlocuită de un plan panoramic tremurător, în culori țipătoare, care dezvăluia treptat imaginea unei mîini gigantice cu degetele îndoite. La baza degetului gros prinsese rădăcini un sătuc de corturi ; alte campamente, ceva mai mici, ocupau cîmpia brăzdată de văile liniilor vetii și viitorului. Degetele lungi, cu gheare, aruncau o umbră neliniștitoare dar imobilă. Manevrată fără preocupări estetice, camera de luat vederi reculă, dînd la iveală pumnul, antebrațul, cotul...

Liza își stăpîni o tresărire : mîna colonizată era total disproporționată în raport cu restul membrului la capătul căruia se afla. Părea de cinci-șase ori mai mare decît ar fi fost normal, iar greutatea sa, — enormă — fără îndoială că paraliza mușchii brațului respectiv. Imaginea sări din nou, începînd un travelling pe pumnul îngust cu oase proeminente...

— „Priviți ! scuipă vocea lui Berthalem, această brazdă de la baza mîinii ! Nu-i altceva decît o încercare de amputare ! Echipa numărul opt a înțeles perfect că un fragment din animal păstrează proprietățile întregului : atmosferă respirabilă, gravitație satisfăcătoare... Acum se pregătește să plece, cuibărită în căușul palmei ca la bordul unei nave ! Vrea să se separe ! Da, va pleca, lăsînd creatura să se golească prin rana provocată de amputație, lăsînd trupul să moară de hemoragie, abandonîndu-ne pe un cadavru imens ce va intra imediat în putrefacție. Trebuie să știți că pe celălalt braț și pe fiecare din membrele posterioare, alte echipe întreprind operații asemănătoare. Trebuie să ne grăbim, să ne smulgem înaintea lor, căci primul ce va decola va provoca moartea hibernatului... Da, fraților, aceasta este trista realitate : *războiul de dezarmare a început !* N-avem de ales, este absolut necesar

să devenim cît mai repede autonomi... sau să ne resemnăm, să ne obișnuim cu ideea de a deveni cadavre pe un alt cadavru. Trebuie să ne concentrăm întreaga energie asupra unui țel unic : eliberarea. Da, afirm categoric : cu mine veți cîștiga războiul de dezmembrare ! Cu mine..."

Saba opri sonorul. Oasele proeminente ale feței îi luceau de transpirație.

— Ai auzit ? murmură. *Războiul de dezmembrare !*

Sînt nebuni cu toții. Ca și cum un membru amputat ar putea supraviețui independent de corp ! Vor să amputeze animalul în somn, să-l transforme într-un soi de puzzle ce se va împrăștia în cele patru colțuri ale universului... N-avem nici măcar speranța c-am putea încerca să inițiem o discuție cu ei, creierul nu le mai funcționează normal. Vezi, ți-am spus, nu există teritorii sănătoase ! În curînd vom ajunge la fel, vom debita teorii la fel de stupide și ne vom alătura probabil lui Berthalem, sau altcuiva.. Își Jamin are dreptate : mai bine murim imediat, cît mai sîntem întregi !

Liza se sprijini de marginea pupitrului, ametită de frică. De pretutindeni o asaltau imagini de nesuportat. Vedea animalul desfăcîndu-se, împrăștiindu-se în cosmos ca o jucărie dezarticulată. Frigul spațiului va conserva pentru totdeauna fragmentele naufragiate ale cadavrului, transformînd hibernantul într-o gigantică mumie-puzzle, împrăștiată treptat de curenții nevăzuți ai cosmosului... O secundă fu pe punctul de a-și răspunde afirmativ la întrebarea dacă nu cumva Isi Jamin avea efectiv dreptate, dar își reveni. Saba exercita asupra sa o influență de care trebuia să se teamă.

Deschise gura, dar un fosnet venit din spate îi opri cuvintele în gît. Cu un reflex de care nu se credea în stare, stinse ecranul și o împinse pe metisă de pe scaun. Imediat, ceva șuieră în întuneric, pentru a se aplatiza cu un plescăit pe suprafața consolei. „Un drapel !", gîndi Liza, strecurîndu-se în patru labe prin labirintul de hîrțoage. Frica îi provocă dorința de a urina ; ocoli un raft și privi precaută printre etajere. Trei gardieni înaintau atenți pe aleea cortului-laborator ; doi dintre ei erau îmbrăcați în „armuri-canibal". Înaintau încet, cu mîinile întinse orbește. Liza încercă

să localizeze tăietura de acces făcută de Saba în peretele adăpostului. Într-un tîrziu, reuși să distingă o dungă luminoasă, subțire, dar obscuritatea o împiedica să aprecieze distanța. Se foi nerăbdătoare : trebuia cu orice preț să iasă înainte ca vreunul din cretinii ăia să pornească grupul electrogen. Apoi se întrebă dacă santinelele ar fi putut să le recunoască pe ea și pe Saba. Puțin probabil. Orbiți de întuneric, cei trei bărbați nu reușiseră să observe decît două siluete — văzute din spate — ce decupau pe ecranul terminalului asemeni umbrelor chinezești. Exploră pe pipăite suprafața unui birou, cu speranța că va reuși să găsească o armă improvizată. Dar nu găsi absolut nimic care ar fi putut încetini avansul legionarilor în costume purpurii. În disperare de cauză, apucă o brichetă mare, de birou, confecționată din material lustruit. Vru s-o aprindă, dar renunță : flăcările i-ar fi dezvăluit ascunzătoarea înainte de a reprezenta un pericol real pentru cort. Șiroind de transpirație, porni lent în direcția fisurii luminoase.. Ce făcea Saba? Un gardian se împiedică, dărîmînd o bibliotecă. Liza profită de confuzia creată și mai cîștigă zece metri. În stînga izbucni un urlet ; un soldat în costum însîngerat trecu pe lîngă ea fără s-o vadă, lăsînd în urmă o dîră îngrozitoare de mucoasă umedă.

Datorită beznei, momentele de confuzie se înmulțiră cu repeziciune ,tentative de fugă, punctate de lovituri, înjurături...

— Generatorul ! strigă un gardian. Să-l pornească cineva!

Liza se încordă, insipră adînc și-o rupse la fugă, atingînd aproape cu pieptul solul. Era cît pe ce să se ciocnească cu Saba, care sosea din dreapta. Săriră una după alta prin tăietura din peretele cortului și — fără să se fi pus de acord — începură să alerge în direcția adăpostului unde se desfășura banchetul. Fără ca cineva să le bage în seamă, se amestecară în mulțimea bețivilor masată la intrarea cupolei. Cînd prima patrulă sosi alergînd pe alee, tinerele erau deja la adăpost, în mijlocul sălii pline de fum în care dansul degenera treptat în orgie colectivă. Gîfîind, se prăbușiră una peste alta.

— Nu cred că ne-au recunoscut, șuieră Liza, își vor imagina c-a fost vreun comando spion venit din alt oraș...

Saba clătină capul fără a răspunde. Liza observă atunci că se strîmba ținîndu-se de umăr.

— Ești rănită ?

Metisa confirmă făcînd un semn din cap.

— Unul din indivizii cu costum roșu, bolborosi fata, era cît p-aici să mă termine. I-am simțit mîna pe omoplat. Dumnezeule, a fost îngrozitor ! Parcă m-a însemnat cu fierul...

Zoologul se aplecă, simulînd o sărutare languroasă. De jur-împrejur, dezmățul se amplifică, așa că nu-și putea permite să facă notă discordantă. Pe omoplatul stîng al Sabei, sucul digestiv al armurii-canibal devorase epiderma, lăsînd pe carnea întunecată urma unei palme roșii, însîngerate.

— Chestia asta trebuie ascunsă ,observă Liza îngrijorată. E mai păcătoasă ,decît o acuzație de flagrant delict.

— Să ascund asta ? rînji amar metisa. Într-o lume în care toți se plimbă goi ! E o nimica toată!

CAPITOLUL 8

Festinul continuă pînă cînd și ultimul petrecăreț se prăbuși în mijlocul unei bălți de vin coagulat. Muzica își mai revărsă vacarmul de oțel scrîșnit încă treizeci de minute, apoi cititorul scuipă caseta iar difuzoarele nu mai emiseră decît un fîșîit regulat, punctat de gemetele, sughițurile sau spasmele intestinale ale chefliilor răpuși. În mjlocul cîmpului de luptă învăluite de duhoare de vin, fum și regurgitări, Liza și metisa se prefăceau că dorm. Ici și colo, cîțiva bărbați îngenunchiaseră deasupra unor femei adormite, chinuindu-se să le posede, aparent fără să-și dea seama de lipsa de interes a partenerelor...

„Noaptea" se scurse într-o atmosferă de leșin comatos. De două ori Liza se ridică în coate pentru a încerca să-i repereze pe Goot, pe Mikofsky... sau pe Berthalem, dar virmuiala de trupuri făcea imposibilă orice identificare.

Aburii băuturilor fermentate se strecurară treptat în creierul tinerei. După o jumătate de oră, capul începu să i se clatine iar

pleoapele să-i atîrne grele. Se lăsă să alunece în oceanul difuz al somnului.

Cînd își reveni, sala se golea încet de trupa de petrecăreți învinși, bolnavi. O armată de mahmuri se împrăștie pe aleile cetății, cu mers ezitant, cu palmele streașină la ochi pentru a se proteja de lumina de afară. Liza culese dintr-o baltă o bluză pătată, de vin, o așeză pe umerii tinerei mulatre și, susținîndu-și însoțitoarea ca și cum ar fi fost vorba de un chefliu incapabil să se țină pe picioare, se strecurară în mulțimea care se îndrepta spre cortul-dormitor. Pe drum se intersectară cu un grup de gardieni, apoi cu o patrulă de legionari în costum canibal, dar nimeni nu încercă să le oprească.

Cortul-dormitor căpătă repede aspectul unui spital supraaglomerat. Goot zăcea în celula sa, beat mort, alături de o grăsană cu sîni fleșcăiți. Mikofski se prefăcea că doarme, ținînd pe burtă o pernă. Liza și Saba se întinseră de o parte și de alta a sa, și începură să-i povestească ultimele noutăți.

Noțiunea de „război de dezmembrare" provoacă un frison prin trupul profesorului...

Ziua se scurse sub apăsarea unei abrutizări provocată de beție și oboseală, în egală măsură. Spre prînz, din depărtare, se făcu auzită o voce stinsă, aproape un murmur. O voce de somnambul ce trezi un ecou neplăcut în memoria Lizei. Fragmente de fraze nearticulate se strecurau în lungul străduțelor de pînză. Tînăra părăsi culcușul, porni pe aleea adăpostului și scoase capul din deschizătura de acces a cortului comun. Murmurele continuau, cînd ascuțite, cînd plîngărețe. O recunoscu : era vocea Celui-Care-Visează.. .

...Sînt *siamezul,* bolborosea acesta, *cel-care a prins-rădăcină...* Ascultați-mi cuvîntul, căci este cuvîntul creaturii. Se pregătește timpul morții și al sîngelui, somnul mi-e tulburat de imagini terifiante de dezmembrare... Ființe nelegiuite se pregătesc să desfacă marele organism ce le dă viață, să-l împrăștie, să-i rupă articulațiile, membrele și capul ! Dar trebuie să știți, frații mei, nu există salvare decît în coeziunea întregului. Nu există supraviețuire decît în păstrarea unității... *Împrăștierea înseamnă moarte !* Astupați-vă

urechile la cîntecul sirenelor, la sunetul himerelor, opuneți-vă celor care propăvăduiesc dislocarea anatomică.... Cursa creșterii îl va ucide pe cel care ne iubește, deja carnea se subțiază pe oasele sale. Cîmpiile altădată plăcute tălpilor, moi precum obrajii copiilor, sînt scobite și uscate, întinse pe armătura coastelor slăbănoage. Este vremea să faceți ceva, frații mei..."

Urmarea se pierdu într-o bolboroseală ininteligibilă. Pe străzi domnea acum o anume stare de panică, gărzile alergau în toate direcțiile, așteptînd un consemn, un ordin. Cei cîțiva gură-cască ce îndrăzniseră să se apropie de piațetă fură repede și cu violență împinși în adăposturi. Capul *Celui-care-Visează* se agita la nivelul solului ca și cum ar fi încercat să se smulgă din capcana cicatricei. Urmă un scurt moment de liniște, apoi iluminatul își reluă lamentația profetică. În cortul-dormitor, îndărătul Lizei, destul de mulți se ridicară pe marginea paturilor, aruncînd în jur priviri rătăcite. Cîțiva dintre, cei mai vîrstnici, își astupară ostentativ urechile...

Liza se ascunse cît putu mai bine în faldurile deschizaturii. Dintr-o străduță își făcu apariția Berthalem, însoțit de garda personală din legionari sîngeri. Tălpile loveau pielea colinei cu plesnituri pline de furie.

„Dezmembrarea înseamnă moartea! urlă iar *Cel-Care-Visează*. Opuneți-vă celor care vor dislocarea anatomică! Opera de distrugere a început, ea ne va condamna pe toți!"

— Faceți-l pe imbecil să tacă! mugi Berthalem, potrivindu-și ochelarii albaștri. Ce mai așteptați? Să provoace panică?

Unul din soldații în armură purpuire se desprinse de grupă și îngenunchie lîngă somnambulul. Fără să strîngă, își puse degetele ca un colier în jurul gîtului celui inconștient, provocînd apariția imediată a unor ulcerații perforate. Liza închise ochii pentru a scăpa de imaginea acelei cărni devorate cu o viteză uluitoare de sucuri digestive. În cîteva secunde, epiderma dispăru, urmară mușchii striați de tendoane, vene. Cînd legionarul își desfăcu mîinile, în căușul palmelor nu mai rămăsese decît structura colțuroasă și gălbuie, complet dezgolită ,a vertebrelor cervicale. Capul *Celui-*

care-Visează atîrna la extremitatea gîtului de schelet, prea greu, cu gura dilatată într-un țipăt pe care nimeni nu-l auzise...

Călăul se ridică, prinse craniul de urechi și-l trase scurt, smulgîndu-l din sol la fel de ușor ca și cum ar fi cules o legumă... Odată macabra operațiune încheiată, trupa se împărștie în tăcere. În piațetă, cicatricea își arată umflătura cu un rînjet acum ciudat de gol. Liza se dădu înapoi mută de groază.

În zilele care urmară, atmosfera colinei se învălui treptat într-o stranie stare bolnăvicioasă. Era clar, ultimele cuvinte ale *Celui-care-Visa* își făcuseră efectul. De cîteva ori, Liza întîlni grupuri de indivizi ce șușoteau între ei. Văzînd-o apropiindu-se, aceștia se împrăștiară însă cu repreziciune. Începuseră să apară primele îndoieli, să se nască primele întrebări asupra corectitudinii *războiului de dezmembrare*. Pe pînza cortului-laborator își făcură apariția tot felul de inscripții. Toate se opuneau politicii de supracreștere și divizare. Liza nu mai avea curajul să iasă decît însoțită de Goot, dar Berthalem părea că uitase complet de existența lor ; totuși considerară că era mai înțelept să-i ascundă pe Mikofsky (mult prea vizibil) și pe Saba (rănită). Cei doi tineri desfășurau tot felul de activități fictive-transport de cutii sau cabluri — operații a căror principală calitate era că-i făceau invizibili ochilor polițiștilor ce împînzeau străduțele. Au reușit să ajungă astfel la periferia orășelului, lîngă o costișă de carne nudă. Prima constatare le provocă un nod în stomac : Berthalem profitase de zilele pline de confuzie ca să mărească suprafața inelului ce înconjura muntele !

Acum, înălțimea era complet încercuită de o bandă lată de țesut digestiv. Aeroglisorul rămăsese dincolo de bariera zemoasă, lăbărțată în mijlocul cîmpiei. Dar capota motorului, deschisă, sugera cu destulă claritate că cineva avusese grijă să demonteze anumite piese vitale.

— „Șanțul ăsta" nu-mi miroase a bine ! constată Goot... Au tras din greu ca să-l termine după venirea noastră. Împotriva cui crezi că vrea să se asigure Berthalem ? Împotriva lui Isi Jamin, împotriva celorlalte cetăți ?

Liza își mușcă nervoasă buza inferioară. Figura i se strîmbă într-o mimică de negație :

— Cred că Berthalem se teme mai puțin de invadatori cît mai degrabă de... dezertori ! Întîmplarea cu *Cel-care-Visează* a avut un efect negativ asupra populației. Ciungul ăla înrădăcinat în rană părea să aibă presentimente destul de ciudate. Poți să fii sigur că dacă n-ar fi existat inelul de „protecție" și gărzile purpurii, exodul ar fi fost acum în toi ! Gazda noastră știe foarte bine lucrul ăsta, așa că și-a luat toate precauțiile pentru a îndepărta orice intenție de fugă a enoriașilor...

— Ai vreo idee cum ar putea fi sărit barajul ?

— Nici una. Poate doar îmbrăcat cu o armură-„canibal". O mucoasă digestivă nu cred că se poate autodigera. Nu ne mai rămîne decît să furăm patru costume...

Goot rîse fără veselie.

— Bineînțeles, te oferi voluntar ? spuse cu ironie.

— Nu prea-mi vine. Ai văzut amprenta de pe umărul Sabei ? Mă-ntreb chiar cum de reușesc legionarii să poarte un astfel de echipament fără să se accidenteze...

— Probabil că-și dau cu vreo unsoare pe bază de mucină. E o substanță care protejează stomacul de acțiunea sucului gastric, mormăi Goot gînditor. Mai mult ca sigur, Berthalem ține toate chestiunile astea sub cheie, într-un loc numai de el cunoscut... Pe măsură ce așteptăm, presiunea crește : se sușotește, se complotează. O scînteie, și gata răzmerița...

Apăru o patrulă care se apropia de ei ; își adunară cutiile și se grăbiră să se piardă în labirintul străduțelor de pînză, amestecîndu-se cu mulțimea posacă.

*

* *

Puțin înainte de miezul nopții, o căldură intensă înroși vîrful colinei, smulgîndu-i din somn. Invadat de sudoare și aburi acri, cortul-dormitor se transformase într-o adevărată saună. Cuprinși de panică vreo șaizeci de oameni, încă amețiți de somn, se călcau în picioare năvălind spre ieșire, în timp ce alții, sfîșiind pînza cu lovituri de cîrlige, se rostogoleau afară, într-o confuzie de nedescris. Pretutindeni, sub tălpile goale, solul era la fel de înfierbîntat.

Partea superioară a vîrfului de carne era înconjurată de o aureolă infecțioasă, un disc arzător, umflat, *al cărui centru nu era altul decît rana Celui-care-Visează !*

Locuitorii muntelui fură cuprinși brusc de un fel de teroare sacră. Grupuri, grupuri, porniră să alerge urlînd pe străduțele întortocheate. Trîntite pe jos, mai multe femei își smulgeau cu frenezie părul de pe cap și din zona pubiană. Unii aprindeau torțe și, treptat, se formă o procesiune... Puțin cîte puțin, strigătele se metamorfozară într-o lamentație amenințătoare.

— Sacrilegiu ! strigă cineva. Animalul ne face să-i simțim furia ! Sacrilegiu ! Blestemați fie asasinii *Celui-care-Visează* ! Moarte criminalilor ! Moarte adepților dezmembrării!

Alte guri reluară amenințările în cor. O delegație înlăcrimată traversă piața pentru a se prosterna în fața cicatricei supurante. Dar căldura edemului nu le îngădui să reziste mai mult de treizeci de secunde — se retraseră strîmbîndu-se de durere, cu tălpile pline de bășici. Goot își trecu mîna nervos prin păr. Atmosfera de isterie devenea molipsitoare.

— Sfinte Sisoe, strigă, ce naiba se-ntîmplă ?

Mikofski ridică din umeri :

— Un fenomen cît se poate de natural ! Cadavrul ciungului a început să putrezească în interiorul animalului, provocînd astfel o mică infecție locală. Exaltații ăștia consideră însă asta drept un semn ceresc. Miroase a linșaj, așa că e cazul să rămînem grupați...

Apariția gărzilor purpurii provocă refluxul mulțimii, care se prăvăli pe panta colinei. Busculada se transformă în haos. Ghemul de oameni alunecă pe flancul elastic, ajungînd pînă la centura absorbantă lucind de salivă. Opriți brusc, fugarii oscilară nehotărîți înaintea frontierei gurmande și mortale, incapabili să ia vreo decizie. Se aruncară cîteva torțe, care însă se stinseră sfîrîind în sucurile digestive. Atunci panica se transformă în furie, neputința în ură. Grupul protestatarilor făcu stînga-mprejur, repezindu-se spre oraș, cu evidenta intenție de a trece la linșaj. Apărură însă părzile purpurii care, lovind de jur-împrejur cu dapelele umede, nu avură nevoie de prea multe minute pentru a fragmenta masa compactă a demonstranților. Fîșiile de mucoasă biciuiau brațe,

umei, torsuri, producînd un zgomot moale, greţos, de carne presată cu bătătorul. Fiecare atingere devora pielea, rădea epiderma, îi jupuia de vii pe cei mai expuşi. Spectacolul era de nesuportat...

Răsculaţii se împrăştiară care încotro, abandonînd torţe, reteveie şi răniţi. Deasupra cetăţii se lăsă o liniştе caracteristică locurilor supuse legii marţiale.

Şocată, Liza se apropie de Goot, care cerceta cu binoclul inelul de protecţie. Stătea ascuns într-un fald al cortului colectiv. Fata se strecură alături, acoperindu-se la rîndu-i cu pînza prost întinsă, ca şi cum s-ar fi învelit cu o pătură.

— Ar fi trebuit o pasarelă, observă neutru tînărul, un fel de podeţ făcut din paturi puse cap la cap...

Tînăra pufni, reţinîndu-şi un oftat amar.

— Crezi că soldaţii ar fi asistat impasibili la instalarea lui ? Chiar îţi imaginezi şaizeci-şaptezeci de oameni făcînd echilibristică pe o pasarelă oscilantă din saltele ? Eu nu.

— Bine, bine... Ai tu vreo idee mai bună ? Nu există nici un vehicul în oraş, nici un jep, cu atît mai puţin un aeroglişor. Nu există nici echipamente de ridicat, nici echipamente de construit. Practic, Berthalem a avut grijă să se debaraseze de orice i-ar fi putut ajuta pe „adepţii“ săi să fugă ! Nu-s decît corturi, cîteva ordinatoare portabile, sticlărie de laborator... În rest, oamenii din epoca de piatră erau mai bine dotaţi decît noi !

Liza aprobă în tăcere. Cunoştea situaţia — făcuse şi ea, discret, un inventar. Lipsa materialului tehnic era dezarmantă.

*

* *

A doua zi, Berthalem începu să intensifice campania de creştere accelerată. Echipele alese pentru executarea injecţiilor stomacale ocupară vîrful colinei. Bombardau solul cu tunuri pneumatice ce înfigeau în straturile succesive de grăsime seringi-obuze autodizolvabile, a căror încărcătură stimula activitatea hormonilor de creştere. Proiectilele îşi croiau drum producînd un neplăcut zgomot de sucţiune. Găurile — stropite imediat cu homeosta-

tice — se închideau fără cea mai mică urmă de sîngerare. Cînd răsună a cincisprezecea salvă, Liza avu brusc senzația că muntele de carne va începe să se umfle sub picioare ca un balon în care suflă un copil. Era evident că bărbatul cu ochelari albaștri încerca să grăbească lucrurile, vrînd astfel să o ia înaintea valului de opoziție provocat de bălmăjelile *Celui-care-Visează*. Atitudinea lui avea ceva înspăimîntător, irațional. Depărtîndu-se de vîrf, Liza porni spre mijlocul colinei pentru a examina cu mai mare atenție structura pielii ce acoperea versanții. Era grasă, albă, nesănătoasă. Semăna cu cea a bebelușilor obezi, pe care mamele, punîndu-și la bătaie întreaga onoare și energie, îi îndoapă cu fireturi pline de făină, pentru a-i îngrășa asemeni porcilor de concurs... Ar fi luat cîteva eșantioane, dar trusa rămăsese în bena aeroglisorului ; în consecință se mulțumi să pleznească și să ciupească epiderma gelificată, de consistența interfazelor chimice. Bineînțeles, nu ajunse la nici o concluzie științifică, dar se dovedi suficient pentru a-i provoca un irațional sentiment de catastrofă iminentă.

Injecțiile se desfășurară toată „noaptea", zguduind ritmic corturile. Circulau zvonuri neverificabile. Se afirma că gărzile purpurii arestau pe toți cei arși de mucoasa canibală, aceasta fiind dovada participării lor la revolta din ajun. Din acest motiv Saba, care de durere și teamă nu-și mai descleștа dinții, trebuia să stea în continuare ascunsă. Goot își făcu publică ideea „podețului" din paturi, dar nu reuși să trezească decît suspiciuni. Lumea îl lua drept provocator. La rîndul ei, Liza încercă din răsputeri să găsească un alt mijloc cu ajutorul căruia să poată sări peste bariera devoratoare. În cele din urmă, se văzu nevoită să renunțe ridicînd din umeri dezamăgită.

A doua zi, Mikofsky o apucă de braț și o trase după el în holul cortului-dormitor, de unde putea ține sub observație toată cîmpia.

— Priviți, șopti abia mișcîndu-și buzele, cînd au început injecțiile am făcut mai multe semne pe sol : cîte două zgîrieturi paralele, distanțate la zece centimetri... Astăzi depărtarea dintre ele depășește un pas. Concluzia : colina se umflă cu o viteză demențială. Și asta nu-i tot. Mai e ceva ce presupun că nimeni n-a ob-

servat. Ia uitați-vă nițel la inelul de protecție ! Se pare că și el a fost atins de substanțele de creștere ! *Se dezvoltă chiar mai repede decît colina !*

Liza prinse grăbită binoclul. Mikofsky avea dreptate : bariera purpurie se lățise, atingînd acum baza colinei, mari fîșii umede pornind la asaltul versanților.

— Fiecare țesut viu se reînnoiește cu altă viteză, își continuă profesorul monologul. În capul animalului se pare că mucoasa stomacală externă crește de două ori mai repede ca derma, ceea ce înseamnă că...

— Că, nu peste multă vreme, inelul de protecție va acoperi tot muntele ! continuă Liza dintr-o suflare.

— Exact. E ca o grefă care, întinzîndu-se, ar cîștiga teren. Inelul se va îngroșa spre interior, umplînd golul, pînă va forma un cerc plin. Procesul seamănă cu fenomenul de cicatrizare. Berthalem a greșit adoptînd dispunerea în coroană. Aranjamentul ăsta a fost probabil „interpretat" de logica celulară drept o rană, o gaură pe care trebuie s-o umple cît mai repede...

— Cît timp mai e pînă cînd cercul va atinge marginile orașului ?

— Nu știu. În ritmul ăsta, două sau trei zile. Evacuarea ar trebui să-nceapă chiar de azi, dacă vrem ca suprafața de parcurs să nu ajungă prea mare. Este suficient ca unul singur să treacă pentru a repara aeroglisorul și a face apoi naveta între cîmpie și colină. Mă duc să vorbesc cu Berthalem, în definitiv e om de știință, nu poate să nu cedeze în fața evidenței...

Tînăra interveni energic :

— Sînteți nebun ! Nici măcar nu vă va asculta, este un paranoic ! Nu va accepta niciodată ideea unei evacuări în masă, a unui exod. Va prefera să se lase digerat împreună cu „poporul" său ! Dacă-i vorbiți vă va omorî pe loc...

— Atunci... trebuie să ne hotărîm asupra unui plan imediat de acțiune ; cu fiecare zi care trece bariera devine tot mai greu de depășit : azi optzeci de metri, mîine o sută treizeci și așa mai departe ! Orașul va fi devorat, Liza, e clar ca bună ziua !

— Am înțeles foarte bine lucrul ăsta, profesore, dar a vorbi cu Berthalem n-ar contribui decît la grăbirea holocaustului. Sîntem nevoiți să ne descurcăm singuri, și asta înainte ca să mai observe și altcineva extinderea barierei...

Goot și Saba căzură de acord asupra aceleași saluții, cea mai dificilă, dar și cea mai logică : tunelul.

— Trebuie să trecem pe deasupra sau pe dedesubt, argumentă tînărul. Pe deasupra este imposibil datorită gărzilor purpurii, în timp ce pe dedesubt ar exista o șansă, dacă distanța nu-i prea mare. Este suficient să coborîm la trei metri și să săpăm prin țesutul adipos. Practic, nu va fi nici un fel de sîngerare. Dacă vom folosi un laser chirurgical vom putea topi grăsimea și, simultan, cicatriza capilarele...

— Va fi probabil imposibil să facem rost de un astfel de aparat, obiectă Liza, iar dacă va trebui să săpăm cu brațele, va fi o muncă titanică ! E ca și cum ai încerca să tai în bucățele o balenă cu ajutorul unui briceag !

— Ai perfectă dreptate, adăugă Saba, e o idee nebunească și nu cred în ea nici cît negru sub unghie, dar trebuie totuși să încercăm ceva, nu ?

*
* *

Mikofsky evaluase că, dată fiind vteza de înaintare a inelului, cel mai convenabil era ca tunelul să fie început la jumătatea pantei, de preferat în interiorul unui cort mai mult sau mai puțin dezafectat. În ceea ce-l privea pe Goot, acesta se angaja să asigure constant intestinului cel puțin douăzeci de metri lungime în douăsprezece ore. „Nu-i decît untură ! repeta neobosit. Vom intra în ea ca-n brînză !“ Liza era departe de a împărtăși același entuziasm, ceea ce n-o împiedicase ca, împreună cu Saba, să fure lopeți și să le facă apoi la fel de ascuțite ca niște macete. În pofida tuturor eforturilor le fusese însă imposibil să ajungă la cortul-laborator pentru a pune mîna pe un laser chirurgical. Goot și Saba se „mutaseră“ într-un adăpost plin de containere goale, amplasat la marginea orașului. Hotărîseră apoi ca

Mikofsky și Liza să rămînă în oraș și să încerce recrutarea altor candidați la evadare.

Ultima parte a planului se dovedise, destul de repede, complet utopică. La primele schimburi de cuvinte pline de subînțeles, cei abordați fugeau ca de ciumați ; unii merseseră pînă acolo încît îi acuzaseră de provocare. Fuseseră nevoiți să renunțe. Atmosfera generală se degrada, comportamentul oamenilor fiind tot mai mult influențat de suspiciune. Concersațiile — voit sterpe — se topeau repede în tăceri. Treptat, întregul oraș încremenise într-o așteptare obscură și nerăbdătoare, punctată de bubuiturile înfundate ale tunurilor pneumatice, care continuau să-și scuipe salvele otrăvitoare.

La sfîrșitul primei zile, Liza se alătură lui Goot și Sabei pentru a-i ajuta să evalueze blocurile de grăsime ce umpleau cortul sub care se deschidea gura tunelului. Tînărul muncise ca un sclav, reușind să străpungă un intestin gălbui și supurant în lungime de circa patruzeci de metri. Metisa tapase gura cu bucăți de cutii dar ansamblul era fragil și periculos de instabil.

— Parcă-i un maț cuprins de crampe, observă neliniștită Liza.

— Așa, subminează-ne moralul, mîrîi Saba ! Vino mai bine și golește mizeria asta...

Liza se conformă. Operațiunea consta în a desface două fîșii de pînză ale adăpostului, a împinge afară o bucată de țesut adipos și a-l rostogoli pe pantă pînă la inelul purpuriu, care-l digera în maximum treizeci de secunde. În scurt timp, era acoperită de unsoare din creștet pînă-n tălpi. La fel ca Saba, trăgea, mușca, își încorda membrele, forțîndu-se să răstoarne muntele de resturi bucată cu bucată. Calupurile moi se prăvăleau într-un șuvoi tremurător, sărind uneori, ca niște bucăți ciudate de gelatină. Din fericire, periferiile orașului nu prea erau supravegheate, centura devoratoare reprezentînd o garanție — suficientă pentru Berthalem — împotriva oricărei tentative de fugă. Nu exista deci nici un risc ca cineva să observe grețoasa avalanșă de coșmar. După circa o jumătate de oră, bariera de protecție înghițise aproape patruzeci de metri cubi de resturi, dar apetitul ei părea nemodificat. Liza se simți un pic înspăimîntată...

— Goot trage tare ! spuse pentru a-și schimba gîndurile. N-aș fi crezut că va fi în stare să avanseze atît de rapid.

— Nu-i altceva decît unt, mormăi tînăra mulatră. Problema e că a început să-i lipsească aerul. Ar trebui să montăm un ventilator, dar n-avem timp. Dacă dăm găuri deasupra capului, la trecerea pe sub zona de absorbție, ne vom trezi cu infiltrații de suc digestiv... Situația e fără ieșire. Spune-i totuși lui Mikofsky, poate găsește el vreo soluție.

Liza o înlocui pe Saba, care se cuibări într-un colț al cortului pentru a dormi cîteva ore. Coborîrea în tunel avu asupra ei efectul unui coșmar de claustrofob. Pereții galbeni, umezi, zguduiți din cînd în cînd de vibrații surde, îi readuseră în memorie visele devoratoare din copilărie. Se înfrînă cu greu să nu facă stînga-mprejur. Culoarul, foarte strîmt, nu permitea decît o tîrîre dificilă, o alunecare viscerală în miezul unei văgăuni elastice în care aerul se rarefia pe măsură ce te depărtai de intrare. Liza trebui să se oprească de două ori, cu plămînii în flăcări și pete luminoase sub pleoape. Goot era prăvălit la capătul tunelului. O clipă, crezu că sucombase din lipsă de oxigen, dar, de fapt, pur și simplu dormea, doborît de oboseală. Atentă să nu-l trezească, Liza îi luă din mînă cazmaua și atacă zidul. Lanterna, furată din dormitor, afișa pe cadran cifra doisprezece. Încă douăsprezece ore de lumină, după care întunericul, noaptea...

Înfipse cazmaua în mijlocul peretelui, observînd uluită că pătrundea pînă la jumătatea cozii, apoi începu să lucreze, fără ca vreo manevră greșită să-i întrerupă ritmul. La început, se arătă încîntată de ușurința cu care înainta, apoi, treptat, cazmaua deveni din ce în ce mai grea ; antebrațele și umerii fură cuprinși de crampe sfîșietoare. Sîngele — prost oxigenat — încetase să elimine deșeurile oboselii musculare. Se văzu nevoită să se oprească și să se culce între fragmentele desprinse, cu inima bătînd nebunește și ochii plini de lacrimi.

Între timp, Goot se trezise. Fără un cuvînt, cu privirea goală, începu să adune bucățile de grăsime și să le împingă spre intrare. Își continuară astfel munca, odihnindu-se din oră în oră și împărțindu-și sarcinile. Liza și-ar fi dat trei degete pentru o aspirină. O migrenă insuportabilă îi tortura jumătate din craniu, tîmplele îi zvîcneau și înghițea mereu în sec pentru a-și destupa timpanele. Limba

și buzele lui Goot erau violete ; vene dilatate îi șerpuiau pe frunte trasînd o rețea cu ramificații noduroase.

Făcură o nouă pauză, umăr lîngă umăr, ca două cadavre uitate în cavoul galben al unui mormînt de untură. Din cînd în cînd, aliniamentul tunelului era deformat de zguduituri spasmodice. Șipcile de lemn trosneau amenințător, pereții fremătau... apoi totul revenea la normal și nu le mai rămînea decît să-și reia lucrul.

Cînd tînărul era gata să leșine, Liza se hotărî să meargă s-o trezească pe metisă, pentru a veni să-l înlocuiască. Saba era deja în picioare. Scoțînd nasul printre două falduri ale cortului, privea îngrijorată spre cîmpie.

— Zona roșie se apropie foarte repede, șopti, prinzînd-o de mîna tumefiată pe Liza. Privește !

Era adevărat. Inelul umed al mucoasei digestive ajunsese la jumătatea pantei. Marginea roșie a benzii de papile dilatate înflorea la mai puțin de zece metri de cort. Suprafața liberă din fața orașului se micșora văzînd cu ochii.

— Să-l chemăm pe Mikofsky, spuse Liza, simțindu-și gura uscată. Pînă diseară bariera va ajunge la primele corturi. Atunci va trebui să fim cu toții în tunel ! Mă duc să-l caut. Goot e terminat, lasă-l să se odihnească...

Ieși din adăpost, se asigură că n-o vedea nimeni, apoi țîșni spre cea mai apropiată străduță. Dinspre centrul orașului se auzea un vacarm de injurii amestecate cu scandări urlate cu furie. O pală de vînt aduse miros de fum și gust de cenușă, sugerînd că unul sau mai multe corturi fuseseră probabil incendiate. Din toate direcțiile își făceau apariția fugari răniți, cu pielea roasă de atingerea flamurilor carnivore sau de încleștările avute cu legionarii purpuri. În sfîrșit, îl găsi pe Mikofsky. Era înconjurat de vreo zece bărbați și femei, albi de frică.

— Am reușit s-adun cîțiva candidați, șopti în clipa cînd o văzu pe Liza. Vor putea să ne dea o mînă de ajutor... Cred că sînteți epuizați...

— Ce se-ntîmplă ?

— Ceea ce ați prevăzut : populația a observat dezvoltarea anormală a inelului, iar acum i se cere lui Berthalem să întrerupă

procesul, dar cred că amărîtul ăla este complet depășit. În clipa asta se dau lupte pentru cucerirea cortului-laborator. Gărzile nu par dispuse să cedeze...

— N-ați putut aduna decît zece oameni ?

— Chiar și asta este o adevărată performanță. Ideea de a se strecura pe sub mucoasă n-a prea stîrnit entuziasm ! În plus, unii cred că pot stopa înaintarea barierei folosind tunurile pneumatice. Ar fi posibil, dar nu într-un timp atît de scurt !

— Haideți, ordonă fata, trebuie să plecăm ! Mucoasa aproape că a ajuns la cortul de unde pleacă tunelul .Vă avertizez : se respiră greu în doi, iar în zece va fi și mai dificil. *Ca să dăm o gaură pentru a scoate o țeavă de aerisire înseamnă să riscăm o infiltrație de suc digestiv,* deci lucrul ăsta nu-l vom încerca decît ca ultimă soluție. Va fi greu, foarte greu. Stăpîniți-vă, nu vă lăsați furați de panică. Dacă vă zbateți sau gesticulați, riscați să distrugeți tunelul. Veți merge printr-un intestin, nu printr-o galerie de mină. Încercați să nu uitați asta...

La auzul recomandărilor, patru candidați la evadare se albiră și mai rău și, dîndu-se de-a-ndărătelea, o rupseră la fugă. Liza nu încercă să-i oprească.

În centrul orașului, confuzia atinsese paroxismul. O coloană de fum se ridica lent în atmosfera grăsoasă, extremitatea sa marcînd locul înfruntării. Răniții, din ce în ce mai numeroși, se îndreptau spre marginea orașului.

— Berthalem este pe cale să preia inițiativa, constată Mikofsky. Ar fi bine s-o luăm din loc.

Coborîră panta și pătrunseră în adăpostul de pînză, unde îi aștepta Goot. Tînărul le repetă avertismentele enunțate anterior de Liza, apoi se strecură în rana tunelului, făcîndu-le semn să-l urmeze.

— Vă veți culca pe spate, adăugă înainte de a dispărea complet, și veți împinge resturile în spate, agitîndu-vă cît mai puțin posibil. Pe măsură ce vom înainta vom umple tunelul în urma noastră, dar este singura soluție valabilă. Și nu uitați : la doi metri deasupra noastră este zona roșie ! Așadar, fără imprudențe. Întrebări ? Atunci, s-o luăm din loc !

Imediat, Liza și Mikofsky își dădură drumul în urma sa. La capătul galeriei, Saba se chinuia, gîfîind și manipulînd cazmaua cu o furie devenită patetică datorită epuizării. Profesorul o înlocui.

— Singura consolare e că nimeni nu va îndrăzni să ne urmărească aici, observă metisa, răsucindu-se pe o latură. Cîți metri au mai rămas pînă la cîmpie ?

— Vreo douăzeci, șopti Goot, dar trebuie să adăugăm și o marjă de siguranță. Nici nu se pune problema să ieșim mai repede. Am adunat șipci și țevi de aerisire... ar trebui să meargă. Trebuie să etalonăm cu atenție tunelul, să-i știm în orice moment lungimea exactă. La fiecare metru săpat, scrijeliți o cifră în perete. Există riscul ca lumina să nu ajungă, iar dacă rămînem în întuneric cu atît mai rău. Ar fi bine să păstrăm o medie de doi metri cubi la fiecare șaizeci de minute. Pare ușor, dar oboseala ne va strivi pur și simplu în clipa cînd oxigenul se va împuțina, iar viteza de înaintare se va micșora proporțional... Începînd din acest moment, vom lucra în tăcere. Fără conversații, fără bancuri, să ne economisim forțele, OK ?

Mormăiră o vagă aprobare, avînd mintea plină de imaginea mucoasei pornite la asaltul orașului. Nu mai puteau da înapoi.

Liza își dădu seama cu oarecare ușurare că monotonia sarcinii contribuia binișor la anestezia fricii. În același timp, repetarea gesturilor, renunțînd la orice reper, transforma timpul într-un fel de prezent etern, de proximitate vătuită...

Mikofsky însemna grijuliu parcursul cu ajutorul unui bisturiu, săpînd cifrele în peretele de țesut adipos asemeni unui îndrăgostit ce zgîrie într-o seară de noiembrie, pe coaja unui mesteacăn, o inimă flancată de inițiale...

Goot, Saba și zoologul trebuiau să se înlocuiască reciproc, din ce în ce mai des. Aerul viciat satura galeria, provocînd o iritare dureroasă în adîncul plămînilor. Gîfîiturile deveniseră hîrîituri, horcăituri. Dintr-o dată, traseul de evacuare a resturilor se blocă. Liza închise ochii și se forță să rămînă calmă. Evadații aduși în ultimul moment de Mikofsky îi provocau teamă. Avea certitudinea că, prea puțin obișnuiți cu atmosfera sufocantă din tunel, vor fi cuprinși mai devreme sau mai tîrziu de panică. Cel mai mult se temea de inevitabila criză de claustrofobie ce se va declanșa cînd, datorită epuizării bate-

riilor, lumina liniștitoare a lanternei se va stinge definitiv. Care dintre ei va sări în picioare ca un diavol, gesticulînd violent și necontrolat, sfîșiind pereții mațului și provocînd astfel năvala sucului digestiv ?

Își dădu brusc seama că începuse să pîndească atentă fiecare respirație, fiecare tic, fiecare rictus de epuizare.

„Ăla va ceda primul", își zise crispată, „sau poate ăsta ?..."

Cazmaua părea de plumb, iar zidul din beton. Probabil că, chiar în acel moment, bariera „de protecție" rodea deja periferiile, provocînd fuga locuitorilor spre piața *Celui-care-Visează*. Se mai duceau oare lupte ?... Berthalem — prizonier al propriei nebunii — privea urcînd mareea purpurie cu o bucurie surdă, nihilistă ?

— Cît ? icni Goot.

— Încă doisprezece metri, șuieră Mikofsky, ne-am pierdut ritmul !

Saba înjură înfundat.

*

* *

Oxidul de carbon îi otrăvea sîngele, făcînd-o pe Liza să cadă într-o dulce stare de somnolență. Un fel de ațipire, populată de imagini incoerente dar plăcute, care i se răspîndea în trup ca o binefacere.

— Adormim ! scuipă Mikofsky. Nu se mai poate ! Trebuie să încercăm o ventilare, altfel dăm cu toții în primire ! Goot, încearcă să scoți un tub...

— Și dacă ne trezim cu infiltrații ?

— Trebuie riscat !

Tînărul mormăi ceva, dar apucă o bucată de tub metalic al cărui capăt superior era tăiat oblic. Ridicîndu-l deasupra capului îl înfundă în tavan, sub un unghi de patruzeci și cinci de grade, și împinse pînă cînd rezistența la înaintare încetă. La început nu se întîmplă nimic, apoi, treptat, în intestinul supraîncălzit deveni perceptibilă o vagă senzație de prospețime. Nimeni nu scotea un cuvînt ; fixau tubul lucitor cu ochii dilatați, așteptînd cu groază clipa cînd

picături mari de suc digestiv vor apare la capătul acesteia. Nu se întîmplă nimic.

Mikofsky bătu din palme pentru a curma starea de hipnoză generală. Liza își relaxă abdomenul. Saba îi întinse cazmaua...

*

* *

Șocul se produse chiar în clipa cînd lampa se stinse. Matul fu străbătut de un geamăt de teroare ce însoți vibrația surdă a impactului. Liza rămase nemișcată, cu cazmaua ridicată. În întunericul căzut brusc, oxigenul îi păru și mai rarefiat, dar se forță să alunge ridicola impresie. O nouă zgîlțîitură zgudui tavanul, provocînd scîrțiitul șipcilor de susținere. În mintea fetei își făcu loc o imagine : cea a unui submarin atacat cu grenade de adîncime. Simți mîna Sabei încleștată violent pe coapsă, strivindu-i pielea.

— E Berthalem, bîlbîi metisa, a reperat intrarea în tunel. Dacă nu cumva ne-a trădat careva... Nu poate accepta ideea că cineva ar putea scăpa masacrului. Șocurile astea sînt obuzele-seringă trase de tunurile pneumatice ! Ne bombardează cu serul lui de creștere accelerată !

— Ca să obțină ce ? întrebă Goot. Proiectilele se dizolvă aproape imediat. Iar în privința schijelor nu există nici un risc să fim atinși de ele, din moment ce nu sînt obuze adevărate !

— Dumnezeule mare, rîgîi Mikofsky, gîndiți-vă nițel ! Dacă folosește o soluție concentrată pe produs stimulant va provoca cicatrizarea imediată a epidermei ! Acolo unde a fost tăiată, carnea se va reface rapid, iar tunelul se va închide singur. *Vom fi prinși în grăsime precum niște fosile într-o banchiză !*

Ultimele cuvinte le rosti urlînd, fără să-și dea seama. Din întuneric se ridică un cor de glasuri îngrozite. O femeie scoase un țipăt isteric. Cineva începu să se zbată, lovind pereții cu picioarele și pumnii. Galeria era zguduită în toate direcțiile de mișcări nevăzute și dezordonate.

— Stăpîniți-vă ! tună Mikofsky. Risipiți inutil oxigenul ! Nu-i momentul să batem cîmpii, fiecare minut pierdut face jocul lui

Berthalem. Fiecare să-și reia locul. Cu nițică perseverență vom răzbi afară în mai puțin de o oră !

Evaluarea era optimistă, dar Liza se forța din toate puterile să creadă în ea. Cu brațele vibrînd de o furie diseprată, ridică orizontal cazmaua — ca pe-o baionetă — și o înfipse în perete pînă la jumătatea cozii. Acest simulacru ucigător o umplu de o bucurie distrugătoare. Porni să lovească într-un ritm infernal, tăind derma de parcă ar fi despicat pieptul unui dușman de moarte. Nu mai simțea nici o urmă de oboseală, era doar o mașinărie a urii, un excavator nebun pe care nimic nu-l mai putea opri...

Săpă fără oprire timp de o oră, cu spume la gură, apoi se prăbuși în mijlocul resturilor.

Simți că era rostogolită într-o parte, că îi fusese luată din mînă cazmaua. Cineva se instalase în locul ei. Goot ? Saba ? Nu reuși să-și dea seama. Intuia că era pe punctul de a leșina. Dar șocurile repetate provocate de săpător reușiră s-o mențină în stare de conștiență. Bombardamentul continua, golind metodic arsenalul lui Berthalem. I se păru că grăsimea de care se sprijinea cu spatele devenise mai rigidă, mai tare. Injecțiile de refacere își făceau oare deja efectul ? Avea să devină oare epiderma un material capabil să tocească, peste puțin, tăișul cazmalelor ?

— E din ce în ce mai tare ! gîfîi Goot în imediata ei apropiere. Parc-ar fi pămînt înghețat. În scurt timp va fi imposibil să mai săpăm .. Tunelul se va cicatriza cu noi înăuntru !

Panica punea încet stăpînire pe el, făcînd să-i tremure ciudat vocea. Liza încercă să se ridice într-un cot. *Brusc își dădu seama că mîna dreaptă îi era prinsă în grăsime ca în apa înghețată a unui heleșteu !* Țesutul adipos profitase de imobilitatea pe care o avusese cîtva timp, pentru a se dezvolta în jurul degetelor, capturîndu-le într-o masă gelatinoasă grețos de lipicioasă. O cuprinse spaima : trebui să scuture brațul cu toată energia de care mai era capabilă pentru a reuși să și-l elibereze. În urma ei, cineva scoase un țipăt :

— Picioarele ! Îmi sînt prinse picioarele ! Ajutați-mă, făceți ceva ! Nu le mai pot mișca !

(va urma)

AMBROSE BIERCE

CASA CU STAFII

Pe drumul ce duce la nord de Manchester, în estul statului Kentucky, spre Booneville, cale de douăzeci de mile, se înălța, în 1862, o casă de plantație, din lemn, de calitate oarecum mai bună decît majoritatea locuințelor din regiune. Casa a fost distrusă de foc în anul următor — pus probabil de niște răzlețiți din coloana în retragere a generalului George W. Morgan, după ce a fost alungat din Strimtoarea Cumberland spre rîul Ohio de către generalul Kirby Smith. La vremea distrugerii sale, casa era părăsită de patru sau cinci ani. De jur-împrejur, cîmpiile erau năpădite de rugi de mure, gardurile pieriseră, chiar și puținele locuințe ale negrilor, și acareturile în general, ruinate în parte de neglijență și jafuri ; căci negrii și albii săraci din vecinătate găsiseră în clădire și garduri o provizie abundentă de lemn de foc, din care se serveau fără șovăire, deschis și la lumina zilei. Numai la lumina zilei ; după căderea întunericului, nici o făptură omenească în afara străinilor aflați în trecere nu se mai apropia de acel loc.

Era cunoscută drept „Casa cu stafii". Că o locuiau spirite rele, văzute, auzite și active, nimeni în toată regiunea nu se îndoia mai mult decît de ceea ce îi spunea duminica preotul călător. Părerea proprietarului în acest sens era necunoscută ; el și familia lui dispăruseră într-o noapte, ne-mai-găsindu-se niciodată nici urmă de ei. Lăsaseră totul — obiecte gospodărești, îmbrăcăminte, provizii, caii din grajd, vacile pe cîmp, negrii din bараci — așa cum erau ; nu lipsea nimic — afară de un bărbat, o femeie, trei fete, un băiat și un bebeluș ! Nu era prin urmare surprinzător ca o plantație unde șapte ființe umane putuseră fi simultan șterse de pe suprafața pămîntului și nimeni nu știa nimic, să se afle sub o anumită bănuială.

Într-o noapte din iunie 1859, doi cetățeni din Frankfort, colonelul J. C. McArdle, avocat, și judecătorul Myron Veigh, de la Miliția de Stat, călătoreau de la Booneville la Manchester. Aveau o treabă atît de importantă încît au hotărît să-și urmeze drumul, în pofida întunericului și murmurelor unei furtuni ce se-apropia, care izbucni

în sfîrșit deasupra lor tocmai cînd ajunseseră în dreptul „Casei cu stafii". Fulgerele erau atît de contnui încă își găsiră ușor drumul pe poartă și într-un șopron, unde își priponiră și desharnașară caii. Apoi se apropiară de casă, prin ploaie, și bătură la toate ușile, fără să primească un răspuns. Punînd aceasta pe seama vuietului continuu al tunetelor, împinseră una dintre uși, care se întredeschise. Intrară fără altă ceremonie și închiseră ușa. În același moment se pomeniră în beznă și tăcere. Nici o rază din văpăile neîncetate ale fulgerelor nu pătrundea prin ferestre sau crăpături, nici o șoaptă a îngrozitorului vacarm de afară nu le mai ajungea la urechi. Era ca și cum ar fi orbit și asurzit dintr-o dată, iar McArdle a spus mai tîrziu că pe moment se crezuse ucis de trăsnet în timp ce trecea pragul. Restul aventurii lui poate fi la fel de bine relatată în propriile-i cuvinte, din „Avocatul" de Frankfort din 6 august 1876 :

„Cînd mi-am revenit cît de cît din efectul năucitor al trecerii de la vacarm la liniște, primul imbold a fost de-a redeschide ușa pe care o închisesem, și de pe a cărei clanță nu eram conștient să-mi fi luat mîna ; o simțeam deslușit, încă în strînsoarea degetelor mele. Intenția mea era ca, pășind iarăși în furtună, să mă conving că nu-mi pierdusem văzul și auzul. Am apăsat clanța și am deschis ușa. Dădea într-o altă cameră !

Apartamentul acela era scăldat într-o lumină verzuie palidă, căreia nu-i puteam determina sursa, făcînd totul vizibil deși nimic nu era limpede conturat. Totul, spun, însă în realitate singurele obiecte dintre pereții de piatră goală a acelei odăi erau leșuri omenești. Opt sau zece la număr, poate — e lesne de înțeles că n-am stat să le număr. Aveau vîrste diferite — sau mai curînd mărimi, din copilărie începînd, și de ambe sexe. Toate zăceau la pămînt, mai puțin unul, după cîte se părea o tînără femeie, care sta așezată cu spatele rezemat într-un colț al peretelui. Un bebeluș era strîns în brațele unei alte femei, mai vîrstnice. Un băiețel abia mai răsărit zăcea cu fața în jos peste picioarele unui bărbat bărbos. Unul sau doi erau aproape despuiați iar mîna unei tinere fete ținea fîșia unei cămăși pe care și-o sfîșiase la sîn. Cadavrele se găseau în diferite stadii de descompunere, toate vizibil micșorate la chip și trup. Din unele nu mai rămăsese decît aproape scheletul.

În timp ce stăteam stupediat de oroarea acestui groaznic spectacol, cu mîna încă pe clanță, un soi de perversitate inexplicabilă îmi distrase atenția de la șocanta scenă ocupîndu-mi-o cu mărunțișuri și amănunte. Poate că mintea mea, din instinct de conservare, își căuta ușurarea în chestiuni care să-i destindă tensiunea primejdioasă. Printre altele, am observat că ușa pe care o țineam deschisă era din plăci grele de fier, nituite. La distanțe egale unul de altul și față de vîrf și bază, trei bolțuri groase ieșeau din marginea mobilă a ușii. Am apăsat clanța și le-am văzut retrăgîndu-se la același nivel cu marginea ; am lăsat-o, și și-au scos iarăși capetele. Era o încuietoare cu arc. Pe dinăuntru nu exista clanță, nici vreun alt fel de ieșitură — doar o suprafață metalică netedă.

Pe cînd observam aceste lucruri cu un interes și atenție pe care acum mă uimește că mi le amintesc, m-am simțit împins într-o parte, și judecătorul Veigh, de care în intensitatea și varietatea simțămintelor mele uitasem cu totul, intră pe lîngă mine în cameră. „Pentru numele lui Dumnezeu," am strigat, „nu te du acolo ! Să ieșim din acest loc îngrozitor !"

Nu dă nici o atenție stăruințelor mele, ci (gentleman tot atît de neînfricat pe cît toți cei ce trăiau în Sud), păși iute pînă în centrul încăperii, îngenunche lîngă unul dintre cadavre pentru a-l examina mai îndeaproape și-i ridică în mîini cu blîndețe capul înnegrit și plin de zbîrcituri. Un miros puternic și insuportabil se revarsă pe ușă, copleșindu-mă complet. Simțurile mă trădară ; m-am simțit căzînd și, agățindu-mă de marginea ușii ca să-mi păstrez sprijinul, am închis-o cu un clinchet ascuțit !

Mai mult nu-mi amintesc : șase săptămîni mai tîrziu mi-am venit în simțiri într-un hotel din Manchester, unde mă aduseseră a doua zi niște străini. În tot acel timp suferisem de o febră nervoasă, însoțită de delir constant. Fusesem găsit zăcînd pe drum la mai multe mile distanță de casă ; dar cum scăpasem din ea ca să ajung acolo, asta n-am știut-o niciodată. Cînd mi-am revenit, sau de îndată ce medicii mi-au îngăduit să vorbesc, m-am interesat de soarta judecătorului Veigh care (ca să mă liniștească, după cum știu acum) mi-au spus că e bine, la el acasă.

Nimeni nu a crezut o vorbă din povestea mea, și cine s-ar putea mira ? Și cine și-ar putea închipui durerea mea cînd, ajungînd acasă în Frangfort două luni mai tîrziu, am aflat că nimeni nu mai auzise de judecătorul Veigh, din noaptea aceea ? Am regretat atunci amarnic mîndria care, din primele zile de după recăpătarea uzului rațiunii, mă oprise să-mi repet povestea nealuată în seamă, insistînd asupra adevărului ei.

Cu tot ceea ce a urmat — cercetarea casei ; eșecul de a găsi o cameră corespunzîndu-i celei pe care o descrisesem ; încercarea de a mă scoate nebun și triumful meu asupra acuzatorilor — cititorii „Avocatului" sînt familiarizați. După toți acești ani încă mai am încredere că excavațiile pe care nu am nici dreptul legal nici averea de-a le întreprinde ar dezvălui secretul dispariției nefericitului meu prieten și poate și a foștilor ocupanți și proprietari ai casei părăsite — și, acum, distruse. Nu mi-am pierdut speranța de a începe totuși o asemenea căutare, și e un motiv de adîncă durere pentru mine faptul că a fost amînată și de către nemeritata ostilitate și neînțeleapta incredulitate a familiei și prietenilor răposatului judecător Veigh."

Colonelul McArdle a murit la Frankfort în cea de-a treisprezecea zi a lunii decembrie, în anul 1879.

traducere : MIHNEA COLUMBEANU

ENIGMELE TEREI

TRĂGATORUL FANTOMĂ

Incredibil dar adevărat.

Cele ce urmează sînt o continuare firească a povestirii anterioare dar... sînt evenimente adevărate.

Povestea s-a declanșat în luna mai, 1952, la Lincolnshire, Anglia, cînd ceva invizibil a distrus în cîteva secunde parbrizul unui automobil. Investigațiile n-au dus la descoperirea nici unui obiect sau resturi de obiect ce ar fi putut provoca incidentul. Fenomenul se repetă însă asupra unui camion iar pe 9 mai, în Surrey, un motociclist se trezi și el cu parbrizul făcut praf fără ca cineva să poată spune ce anume se întîmplase.

Practic, în cîteva zile, peste 100 de parbrize au fost distruse în condiții

identice. Autoritățile, pentru a liniști cetățenii care le asaltaseră cu o avalanșă de reclamații, proteste și reproșuri, au emis atunci o declarație sobră dar care era departe de a lămuri situația. Pe scurt, oficial, se afirma că fenomenul era cauzat de unul din următorii factori: tensiune rezultată dintr-un montaj greșit al geamului; sau deformarea ramei și vibrații generate de suprafața accidentată a șoselei; sau modificări de temperatură; sau unde sonore produse de eșapamentele vehiculelor în trecere.

Dar parbrize prost montate, carosabil desfundat și tobe de eșapament sparte existau de cînd se născuse automobilul și, cu toate acestea, pînă în anul de grație 1952, nimic asemănător nu se mai întîmplase. În plus, cîteva luni mai tîrziu „Trăgătorul Fantomă", cum l-au botezat ziariștii s-a mutat în Statele Unite.

Pe 22 septembrie 1952, cincizeci de cetățeni din orașul Kokomo, Indiana, s-au plîns poliției că cineva le lua drept țintă geamurile, găurindu-le. Experții în balistică au cercetat cu atenție pagubele ajungînd la concluzia că erau provocate, probabil, de alice trase dintr-o pușcă cu aer comprimat. Dar, oricît s-au străduit să identifice tipul armei, nici una dintre cele cunoscute nu producea perforații similare cu cele incriminate.

Reclamațiile s-au înmulțit vertiginos și, evenimente identice au început să fie semnalate într-un orășel vecin, Peru, situat la aproximativ 30 km nord de Kokomo.

Apoi „Trăgătorul" a părut că renunță un timp la distracția sa preferată.

În aprilie 1954 însă, într-o singură săptămînă, la Bellingham, Washington, peste 1.500 de parbrize au fost distruse în același mod. Pe 15 aprilie „Trăgătorul" s-a deplasat la Seatle, Washington, după care și-a ales sute de ținte în nordul statului Ohio, apoi la Los Angeles, Chicago, Cleveland, în Kentucky, Noua Anglie și chiar în cîteva localități canadiene. Martorii oculari afirmau că ar fi zărit ceva asemănător unor alice negre, rotunde, nu mai mari de 8 mm diametru care, lovind geamul erodau sticla provocînd un fel de fierbere. „Domnul și doamna Gary May din Port Weller, Canada, stăteau în automobil cînd au auzit sunete ascuțite ca niște lovituri mărunte în parbriz. Crezînd că a început să plouă doamna May a scos mîna dreaptă pe fereastră și, imediat a simțit în degetul gros o durere tăioasă, ca o înțepătură. Doctorul care a tratat-o ulterior, a descris rana ca pe o mică arsură."

Invizibilul „trăgător" nu părea deloc impresionat de prezența forțelor de ordine. Sub ochii uluiți a doi șerifi din King County, Washington, parbrizul camionului condus de un oarecare Robert M. Noble, s-a transformat în țăndări. Întorcîndu-se la propriul automobil pentru a raporta prin radio comisariatului, polițiștii au avut neplăcuta surpriză de a constata că și geamul acestuia era ciuruit de o mulțime de lovituri mărunte.

Astfel, în cursul anului 1954 pe teritoriul S.U.A. au fost deteriorate mii de parbrize avînd la origine, aparent, o cauză unică. Ipotezele au oscilat între „Trăgătorul Fantomă", pentru prinderea căruia politia a cerut sprijinul cetățenilor, pînă la efectul substantelor chimice folosite pentru îndepărtarea gheții de pe autostrăzi. Nici una nu s-a dovedit mulțumitoare așa că enigma a rămas. Spre norocul automobiliștilor americani ciudatul fenomen a încetat la fel de brusc precum a apărut fără ca de atunci să se mai repete vreodată.

Uneori, cu prilejul altui gen de întîmplări, martorii umani simt agresorul în preajmă dar nu-l pot nici captura, nici să-i traseze portretul robot.

Incidentul următor s-a petrecut prin anii 1920, într-o casă din Torquay, Anglia, numită Castel Mare considerată locuință „bîntuită".

Dornici de senzații tari, Nicholas Baverley, fratele său și un coleg de la Oxford, Lord Peter St. Audries, au decis s-o exploreze.

„Cei trei tineri au apreciat că atmosfera era extrem de apăsătoare dar în nici un caz înspăimîntătoare. Nichols era singur la etajul superior unde își aștepta prietenii cînd a avut impresia că gîndurile sale au început să se deruleze mai lent ; un fel de pînză neagră părea să-i fi acoperit partea dreaptă a creierului ca sub efectul unei anestezii. A reușit să iasă clătinîndu-se apoi și-a pierdut cunoștința. Cînd și-a revenit se simțea foarte obosit. Fratele său a rămas lîngă el în timp ce St. Audries continua singur explorarea. Se înțeleseseră să fluiere din zece sau douăzeci de secunde pentru a semnala că totul este în ordine. Deodată, fluierăturile au încetat. Cei doi frați au avut senzația că ceva a trecut pe lîngă ei și ieșise afară. În aceeași clipă s-a auzit strigătul lui St. Audries. Zgomotul surd al unei lupte a răzbătut pînă la ei apoi, din nou strigăte. După care prietenul lor și-a făcut apariția cu hainele în dezordine și plin de moloz. El le-a relatat că, în timp ce se afla în camera unde Nichols se simțise rău, observase la un momentdat o lumină cenușie. Vrînd să plece, ceva s-a aruncat asupra sa trîntindu-l pe podea. A trebuit să lupte din răsputeri și tîrîndu-se pe scări a reușit să ajungă în grădină. Din clipa cînd a atins parterul presiunea a încetat."

O întîmplare ce are multe puncte comune cu cea anterioară este menționată de Lethbridge în Ghost and Ghoul.

Era în 1924 cînd, intrînd în cancelaria profesorilor însoțit de un coleg, Lethbridge s-a întîlnit cu un elev înspăimîntat. Bîlbîindu-se acesta nu reuși decît să spună : „vampirul este tot pe scară". Lethbridge și colegul său au avut atunci prilejul să constate că nu era nici pe departe vorba de o glumă. Acolo, la baza scărilor, se afla ceva care l-a făcut să simtă furnicături neplăcute pe șira spinării. Tineri și plini de bravură au început să urce treaptă cu treaptă ; acel ceva recula însă. Au escaladat astfel două etaje. Ajunși sus cei doi s-au prins instinctiv de mîini și au pus piciorul pe ultima treaptă. Brusc, ceva-ul a dispărut pentru a reapare în spatele lor. Urmărirea a fost reluată pînă la punctul de plecare unde acel ceva s-a făcut definitiv nevăzut.

Desfășurarea fenomenelor descrise sugerează ingerința inteligentă, întîmplătoare sau voită, a unor entități care, dat fiind modul de manifestare, nu pot fi clasificate ca aparținînd universului nostru. Se ridică atunci, inevitabil întrebarea : există lumi paralele și coexistente cu cea în care trăim ?

Lectura genului de întîmplare similare celor de mai sus determină, firesc, o neîncrezătoare ridicare din sprîncene. Dacă fenomenele s-ar petrece atunci cînd dorim și mai ales sub o strictă supraveghere științifică, poate chiar într-un laborator, atunci consemnarea și studiul lor s-ar desfășura poate altfel. Dar, de multe ori, omul de știință reacționează, în primă instanță, ca orice om obișnuit : uluit, nu prea știe cum să procedeze.

Situația devine cu atît mai interesantă cînd, în locul percepției a ceva nedefinit, imaginea sesizată aparține unei ființe umane, uneori vagă, alteori avînd contururi foarte clare.

SORIN ȘTEFĂNESCU

Tiparul executat la I. P. „13 Dec. 1918" — Cd. 329

grafica:
VALENTIN TĂNASE

SERGE BRUSSOLO

Docteur squelette	*1987*
Operation „serrures carnivores"	*1987*
La nuit du venin	*1987*
Les animaux funebres	*1987*
L'ombre des gnomes	*1987*
Le voleur d'icebergs	*1988*
Le tombeau du roi squelette	*1988*
Le dragon du roi squelette	*1989*

Lei 12